

26. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ SFÂRȘEASCĂ PREOȚIA VECHIULUI TESTAMENT ȘI EL ÎNSUȘI SĂ DEVINĂ MARE PREOT VEȘNIC

„Acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedica să rămână pururea. Dar El, fiindcă rămâne «în veac», are o preoție, care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea, ca să mijlocească pentru ei. Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia; sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri, care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele poporului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine Însuși.“

Evrei 7.23-27

„Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine Însuși, ca marele preot, care intră în fiecare an în Locul Preasfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii; dar acum, la sfârșitul veacurilor, El S-a arătat o singură dată, înlăturând păcatul prin jertfa Sa.“

Evrei 9.24-26

„Și orice preot face slujba în fiecare zi și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot să înlătore păcatele, dar El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.“

Evrei 10.11-12

Una dintre cele mai mari noțiuni ale creștinismului este „odată pentru totdeauna“. Această expresie vine din cuvântul grecesc ephapax și înseamnă „odată pentru toate timpurile“. Înseamnă că ceva decisiv a avut loc. Cu această faptă s-a obținut așa de mult, încât ea nu mai trebuie repetată. Orice efort de a o repeta, ar pune la îndoială rezultatul obținut „odată pentru totdeauna“.

În Israel preoții trebuiau să aducă în fiecare an jertfe de animale pentru păcatele proprii și pentru păcatele poporului. Aceasta era o realitate apăsătoare. Nu vreau să spun, că nu avea loc iertarea păcatelor. Dumnezeu a rânduit aceste jertfe pentru despovărea poporului Său. Ei păcătuiau și aveau nevoie de un loçtiitor, care lua asupra sa pedeapsa pe care ei o meritau. Era har, că Dumnezeu primea slujba preoților păcătoși și accepta animale ca loçtiitor.

Dar aceasta avea și un aspect neplăcut. Jertfele trebuiau mereu repetate. Biblia spune: „Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe“ (Evrei 10.3). Poporul știa: când își puneau mâinile pe capul animalului, ca să identifice animalul cu păcatele lor, totul trebuia să se repete în viitor. Niciun animal nu putea să sufere suficient pentru păcat. Preoții păcătoși trebuiau să jertfească pentru păcatele proprii. Preoții muritori trebuiau înlocuiți. Sângele taurilor și al țapilor nu avea valoare morală și nu puteau să poarte vina omului. „Căci este cu neputință, ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele“ (Evrei 10.4).

Dar în această slujbă preoțească sumbră exista o rază argintie la orizont. Dacă Dumnezeu recunoștea aceste lucruri provizorii, aceasta însemna, că într-o zi El va trimite pe cineva, care era în stare să înfăptuiască ceea ce acești preoți nu puteau face: să îndeparteze păcatul odată pentru totdeauna.

Acest trimis desăvârșit este Isus Hristos. El a fost făcut ca ultimul Preot și ultima Jertfă. Deoarece El era fără păcat, nu a trebuit să aducă jertfă pentru Sine. Deoarece El este nemuritor, El nu trebuie să fie înlocuit. Ca Om, El a putut să ia păcatul asupra Sa. De aceea El nu a adus jertfă pentru Sine, ci El S-a dat pe Sine ca jertfă cu valoare definitivă. Niciodată nu va mai fi necesară o altă jertfă. Există numai un Mijlocitor între Dumnezeu și noi, numai un Preot. Nu avem nevoie de un alt preot. O, cât de fericiți sunt aceia care se lasă aduși în prezența lui Dumnezeu numai prin Hristos!

27. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DEVINĂ UN PREOT PLIN DE ÎNȚELEGERE ȘI AJUTOR

„Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.“
Evrei 4.15-16

Hristos a devenit Preotul nostru, jertfindu-Se la cruce pentru noi (Evrei 9.26). El este legătura noastră cu Dumnezeu. Ascultarea și suferințele Lui au fost așa de desăvârșite, încât Dumnezeu nu-L va respinge. De aceea Dumnezeu nu ne va respinge nici pe noi, dacă venim la El prin Hristos.

Dar urmează ceva mai bun. În cei treizeci de ani ai Săi pe drumul spre cruce, Hristos a fost ispitit – ca oricare alt om. Este adevărat, El nu a păcătuit niciodată. Mințile luminate au explicat, că aceasta nu înseamnă că ispitele Lui au fost mai slabe decât ale noastre, ci mai grele. Când cineva cedează unei ispite, atunci ispita nu și-a atins niciodată scopul ei culminant. Noi capitulăm deja în momentul când presiunea crește. Dar la Isus nu a fost așa. El a rezistat până la sfârșit sub cea mai mare încercare și niciodată nu a cedat. El știe ce înseamnă să fii ispitit cu toată puterea ispitei.

Prin viața Sa plină de încercări, care au culminat cu maltratarea groaznică și lepădarea Lui, Isus a obținut capacitatea unică în felul ei de a avea compătimire cu cei ce sunt ispitiți și suferă. Nimeni nu a suferit vreodată mai mult. Nimeni nu a rezistat vreodată atât de schingiuit. Și nu a fost nimeni care să le fi meritat mai puțin decât El, sau care să fi avut mai mult dreptul să lovească înapoi. Dar apostolul Petru spune: „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci se supunea dreptului Judecător“ (1 Petru 2.22-23).

De aceea Biblia spune, că „El poate să aibă milă de slăbiciunile noastre“ (Evrei 4.15). Aceasta este uimitor. Fiul lui Dumnezeu înviat, care stă în cer la dreapta lui Dumnezeu și are toată puterea asupra universului întreg, simte ceea ce noi simțim, când venim cu suferințele și durerile noastre la El – sau când suntem încolțiți de promisiunile ademenitoare ale poftelor păcătoase.

Și ce înseamnă aceasta practic? Biblia răspunde la această întrebare, unind mila lui Isus cu încrederea noastră în rugăciune. Deoarece El este capabil „să aibă milă cu slăbiciunile noastre“, „să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie“ (Evrei 4.15-16).

Evident, aceasta înseamnă: dacă ne apropiem de Dumnezeu cu luptele conștiinței noastre, probabil nu ne vom simți bine în prezența Sa. Simțim atât de mult curăția și desăvârșirea lui Dumnezeu, că totul în noi ni se va părea nepotrivit pentru prezența Sa. Dar atunci ne vom aminti, că Isus „are milă“. El nu simte împotriva noastră, ci El simte cu noi. Această cunoaștere a milei lui Hristos ne oferă deplină încredere să venim la El. El cunoaște plângerile noastre. El a suferit luptele noastre. Dacă avem nevoie urgentă de El, putem veni cu deplină încredere la El. Să ne gândim la cântarea:

Suflete te-ncrede în Dumnezeu!
Totu-ncredeștează-I, chiar necazul greu!
Când pieri tot, / El va fi cu noi,
El e ajutorul tare în nevoi.
Credincioșie! Izbăvitor!
Dă-ne bucurie, Tu, Dumnezeu!

28. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE RĂSCUMPERE DIN FELUL DEȘERT DE VIEȚUIRE AL PĂRINȚILOR NOȘTRI

„Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.“

1 Petru 1.18-19

Oamenii lumești ai civilizațiilor vestice și oamenii din triburile indigene, care cred în animism, au ceva comun: ei cred în puterea legăturilor cu înaintașii lor. Ei definesc aceasta în mod diferit. Animiștii vorbesc despre duhurile străbunilor și despre moștenirea blestemelor. Oamenii lumești vorbesc despre influențe genetice sau despre abuzul, codependența și distanța emoțională a părinților. Ambele sunt într-un anumit sens fatalism, care ne leagă să trăim cu blestemul sau cu rănila înaintașilor noștri. Speranță și fericire nu par să existe.

Dacă Biblia spune, că „ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri“, ea înțelege prin aceasta o viață goală, lipsită de sens, fără folos, care la urmă va fi nimicită. Înseamnă că această „viețuire deșertă“ își are originea la înaintașii noștri. Biblia nu intră în detalii în privința aceasta, ca să ne spună de ce este așa. Decisiv în această privință este, ca noi să recunoaștem cum putem să fim eliberați de legătura cu lipsa de sens. Puterea eliberatorului nostru determină măsura eliberării.

Eliberarea de această legătură a înaintașilor noștri nu se face „cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur“. Argintul și aurul reprezintă lucrurile cele mai de preț, care ar putea fi plătite pentru eliberarea noastră. Dar noi toți știm, că ele nu sunt de folos. Cei mai bogați oameni sunt deseori cei mai înrobiți de deșertăciune. Un șef de trib este probabil chinat de frică cu privire la un blestem al înaintașilor lui cu privire la viața sa. Un șef lumesc al unei firme cu succese va fi condus pe cât se poate inconștient de puteri din trecutul său, care îi distrug căsnicia și familia.

Argintul și aurul nu pot ajuta. Suferința și moartea lui Isus dă ce avem nevoie: nici aurul și nici argintul, ci „sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“. Când a murit Hristos, Dumnezeu a avut în vedere și relația dintre noi și înaintașii noștri. El a vrut să ne elibereze de deșertăciunile, pe care le-am moștenit de la ei. Acesta este unul din motivele mărețe pentru care Hristos a murit.

Niciun blestem nu mai poate fi asupra lor, dacă toate păcatele lor au fost iertate. Ei au fost îmbrăcați cu dreptatea lui Hristos și Creatorul universului acesta i-a salvat și îi iubește. Suferința și moartea lui Hristos este motivul pentru care Biblia spune despre poporul lui Dumnezeu: „Descântecul nu poate face nimic împotriva lui Iacov, nici vrăjitoria împotriva lui Israel“ (Numeri 23.23). Când a murit Isus, toate binecuvântările cerului au fost cumpărate pentru aceia care se încred în El.

Nu există nicio rană pricinuită de părinți, și pe care Isus nu ar putea s-o vindece. Prețul răscumparării, care aduce vindecare, se numește „sângele scump al lui Hristos“. Cuvântul „scump“ înseamnă „nemărginit de prețios“. De aceea prețul răscumparării este nemărginit de eliberator. Nicio legătură nu poate să stea împotriva lui. De aceea să ne îndepărtăm de argint și de aur și să primim cadoul lui Dumnezeu.

29. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE ELIBEREZE DE SCLAVIA PĂCATULUI

„A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.“
Apocalipsa 1.5-6

„De aceea și Isus, ca să sfințească poporul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă.“
Evrei 13.12

Păcatul nostru ne distruge sub două aspecte. El ne face vinovați înaintea lui Dumnezeu, așa că noi stăm sub condamnarea îndreptățită din partea Lui, și el ne face dezagreabili în comportarea noastră, așa că chipul lui Dumnezeu, în care am fost creați, este desfigurat. El ne condamnă ca vinovați și ne înrobește sub lipsa de dragoste.

Sângele lui Isus ne eliberează de ambele mizerii. El satisface pe deplin dreptatea lui Dumnezeu, așa că păcatele noastre pot fi legitim iertate. Și el biruie puterea păcatului, care ne face robi ai lipsei de dragoste. Am văzut cum Hristos a suferit în locul nostru mânia lui Dumnezeu și a îndepărtat vina noastră. Dar cum ne eliberează sângele lui Hristos de sclavia păcatului?

Răspunsul nu constă în aceea că El este un model impresionant pentru noi și în felul acesta ne motivează să ne despărțim de patimile noastre. Desigur, Isus este un model pentru noi. El este chiar un model foarte impresionant. În mod evident, noi trebuie să ne silim să-L imităm. „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții“ (Ioan 13.34).

Dar chemarea de a fi imitatorii Lui nu este puterea eliberatoare. Există ceva mult mai profund. Păcatul are o influență așa de puternică asupra vieții noastre, că noi trebuie să fim eliberați prin puterea lui Dumnezeu. Cu puterea voinței noastre nu este posibil. Dar deoarece noi suntem păcătoși, trebuie să ne întrebăm: Puterea lui Dumnezeu ne va elibera sau ne va condamna? În acest loc intervine suferința lui Hristos. Când Hristos a murit, ca să înlăture condamnarea noastră, El a deschis, ca să zicem așa, stăvilarele cerului ale harului lucrător, ca el să ne elibereze de puterea păcatului.

Cu alte cuvinte: înainte ca noi să putem fi eliberați prin harul lui Dumnezeu de puterea păcatului, a trebuit ca noi să fim mai întâi eliberați de vina păcatului și de mânia lui Dumnezeu. Spus prin cuvintele biblice decisive, aceasta înseamnă: îndreptățirea precede sfințirea și ea o garantează. Sunt două lucruri diferite. Îndreptățirea este o declarație de moment (nevinovat!), sfințirea este o transformare permanentă.

Pentru cei care se încred în Hristos, puterea lui Dumnezeu nu este în favoarea mâniei Sale, care condamnă, ci ea este în favoarea harului Său eliberator. Dumnezeu ne dă această putere de transformare prin persoana Duhului Sfânt. De aceea noțiunile de „dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, stăpânire de sine“ sunt numite „roada Duhului Sfânt“ (Galateni 5.22-23). De aceea Biblia poate să dea făgăduința minunată: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har“ (Romani 6.14). A fi „sub har“ garantează că puterea atotputernică a lui Dumnezeu va nimici lipsa noastră de dragoste (nu deodată, dar treptat). La doborârea egoismului nostru noi nu suntem nici pasivi și nici nu oferim puterea decisivă. Este exclusiv harul lui Dumnezeu. De aceea apostolul Pavel putea spune: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți; totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine“ (1 Corinteni 15.10). Fie ca Dumnezeul harului să ne elibereze, prin credința în Hristos, de robia și vina păcatului.

30. Hristos a suferit și a murit ...

PENTRU CA NOI, FIIND MORȚI FAȚĂ DE PĂCATE, SĂ TRĂIM PENTRU NEPRIHĂNIRE

„El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire.“

1 Petru 2.24

Probabil că sună ciudat, dar moartea lui Isus în locul nostru și pentru păcatele noastre înseamnă că noi am murit. Poate gândim, că dacă cineva a murit pentru noi, atunci am scăpat de moarte. Și desigur, noi am scăpat de moarte – de moartea veșnică, care înseamnă chinuri nesfârșite și despărțire de Dumnezeu. Isus a zis: „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri“ (Ioan 10.28). „Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată“ (Ioan 11.26). Moartea lui Isus înseamnă, realmente, că „oricine crede în El nu va pieri, ci are viața veșnică“ (Ioan 3.16).

Dar mai există un alt aspect, și acesta înseamnă că noi înșine murim, așa cum Hristos a murit în locul nostru pentru păcatele noastre. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate...“ (1 Petru 2.24). El a murit, pentru ca noi să trăim, și El a murit, pentru ca noi să murim. Când a murit Hristos, am murit eu, cel care cred în Hristos, împreună cu El. Biblia spune clar: „Ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui“ (Romani 6.5). „Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit“ (2 Corinteni 5.14).

Credința este dovada că noi am fost strâns legați cu Hristos. Credincioșii „au fost răstigniți împreună cu Hristos“ (Galateni 2.20). Privim înapoi la moartea Sa și știm că și noi, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, am murit cu aceeași moarte. Păcatele noastre erau asupra Lui, și moartea, pe care noi am meritat-o, s-a produs și în noi. Botezul exprimă această moarte împreună cu Hristos. „Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El“ (Romani 6.4). Apa este ca un mormânt. Cufundarea în apă este un simbol al morții. Ieșirea din apă simbolizează viața nouă. Și toate acestea sunt un tablou a ceea ce face Dumnezeu „prin credință“. Noi am fost „îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El, și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți“ (Coloseni 2.12).

Faptul că eu am murit împreună cu Hristos stă în legătură directă cu moartea Sa pentru păcatele mele. „Care a purtat păcatele noastre ... pentru ca noi, fiind morți față de păcate...“ Aceasta înseamnă: dacă eu accept pe Isus ca Mântuitor al meu, atunci eu accept și moartea mea ca păcătos. Isus a dus păcatele mele în mormânt, și împreună cu El m-a dus și pe mine. Credința vede păcatul ca fiind un criminal. El a omorât pe Isus și m-a omorât și pe mine.

De aceea, a deveni creștin înseamnă să fi murit ca păcătos. Vechiul eu, care iubea păcatul, a murit cu Isus. Păcatul este ca o prostituată, care și-a pierdut frumusețea. Păcatul a omorât pe Împăratul meu și m-a omorât și pe mine. De aceea credinciosul a murit față de păcat și nu mai este stăpânit de puterea de atracție a păcatului. Păcatul – prostituata, care a omorât pe prietenul meu – și-a pierdut farmecul. El a devenit dușmanul meu.

Viața mea nouă este acum îndreptățită. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi ... să trăim pentru neprihănire“ (1 Petru 2.24). Sufletul meu dorește după frumusețea lui Hristos, care m-a iubit și S-a jertfit pe Sine pentru mine. Și frumusețea Lui, farmecul Lui, este neprihănirea Lui desăvârșită. Acum ascult de porunca (și vă invit să faceți la fel): „Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii“ (Romani 6.13).